

mihael

KAPELANJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

INCIPIT
ANGELICUM
SECUNDUM
MARCUM

NITICUM

euangelii iohannis
filii sic ut scrip
tum est in esaias pro
pheta.

Ecce misit angelum
luminem angelus
facientem qui
praeparabit viam
nostram.

Uox clamantis
in deserto praeparate
viam domini

in deserto baptizans
et erit in deserto
signum peccatorum
Et exordietur ad illud
omnis iudae regio &
hierusalemque unius
et baptizabitur ab
illo in iordanis flumine
confitentes peccata.

Et erit iohannes ut
aitur pilus caelestis &
zonne pelliciae circa
lumbos eius.

Et locustis & mel sil
vestri edebat & pes
deiebat de cinere.

Venite foras et accipite
me et non sumitis
nus pro eum bene sal
uere conuersam eod
dicentem ad populum.

PORAVNITE STAZE
GOSPODNJE

PROSINAC

**DRUGA NEDJELJA
DOŠAŠĆA**
Ned. 10. Mauro, Gregor, Edmund

Pon. 11. Damaz, Damir, Hugolin, Artur
Uto. 12. BDM Guadalupska, Spiridon, Špiro
Sri. 13. Lucija, Svjetlana, Jasna, Otilij
Čet. 14. Ivan od Križa, Venancije Fortunat
Pet. 15. Valerijan, Marin, Viktorija
Sub. 16. Hagaj prorok, Adela, Sebastijan

MEDITACIJA

Vrata nade

SLUŽBA RIJEČI

DRUGA NEDJELJA DOŠAŠĆA

ČITANJA

Poravnite staze Gospodnje. 4

HOMILIJA

Početak početka 8

KATEHEZA

Za Boga nema bespuća 10

Mali vjeronaučni leksikon 13

SPOMENDAN

Blažene Drinske mučenice 14

NAŠI POKOJNI 16

Naslovnica: Početak Markova evanđelja, Evanđelistar Durow, VII.st.

Slika preuzeta s: <https://it.wikipedia.org>

mihael

37/2023.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije, Godište XVII. (2023.), broj 367(588); druga nedjelja došašća, . prosinca 2023.

Kontakt:

vlč. **Željko Rakošec**, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana, tel.: 22 715, 82 805, e-mail: vbakula@mup.hr

Vrata nade

Na obalama rijeke Jordana pojavio se čovjek neobičnog izgleda i ponašanja. Bio je to preteča Isusov, Ivan Krstitelj, koji je snažno vikao da netko poslije njega dolazi: "Pripravite put Gospodinu, poravnajte mu staze! Poslije mene dolazi jači od mene...On će vas krstiti Duhom Svetim!"

Hodao je Ivan po okolici Jordana i snažno upozoravao na Isusov dolazak. Silazio je u rijeku i krštavao, a "grnula je k njemu sav judejska zemlja i svi Jeruzalemljani". Ljudi su osjetili da je vjerodostojan i da je pravi. Privlačila ih je njegova iskrenost, jednostavnost i strogoća života. A tražio je od ljudi prave stvari. Nije okolišao, niti im išao niz dlaku. S malo riječi, a nadasve svojim primjerom, pozivao je na obraćenje i na spreman doček Isusu. Ljudi su slušali, nadali se i nastojali živjeti kako ih je Ivan upućivao.

Nitko ne živi bez nade. Ne kažemo li da ona umire posljednja! Nitko ne živi bez želja i bez planova za svoj život. Želimo zdravlje, nadamo se uspjehu u poslovnom i obiteljskom životu. Želimo biti sretni, zdravi i priznati u društvu. Svima su nam ove želje zajedničke i u čovjeku postoje otkad i on postoji. Nažalost, današnji čovjek, unatoč želja i nadanja, živi u vakuumu, u egzistencijalnoj praznini. Ne zna više kamo ide njegov život i kamo ide svijet uopće.

Evangelje druge nedjelje došašća otvara vrata nade i osvjetljava put kojim bismo trebali ići. Potrebna nam je vjera da shvatimo kako sve one želje koje s pravom želimo vrlo lako poput pijeska iscure kroz naše prste. Nisu dovoljne da nas ispune. Samo se njima nadati i na njima graditi život u opasnosti smo da od svega na kraju bude velika ruševina. Nema prave Nade bez Vjere. Povrh želja i nadanja u svakodnevnom životu ima jedna koja im daje smisao. To je nada i želja za Bogom. Boga čekamo, On dolazi. Čekajmo ga u aktivnostima svoga života.

U vrijeme došašća, u kojemu se pripremamo za Božić, Crkva nas poziva kao i Ivan Krstitelj na obraćenje da bismo dobili oprostjenje grijeha. Što činim? Ne smijem se zadovoljiti u pasivnom čekanju na Božji dolazak nego se trebam pripremiti. Nije li ovo prilika da ponovno otkrijem vrijednost sakramenta Pomirenja, Svete ispovijedi kojim ću ponajbolje pripremiti svoj put za Isusov dolazak!

Prvo čitanje: Iz 40,1-5.9-11

Pripravite put Gospodinu!

Čitanje Knjige proroka Izaije

Tješite, tješite moj narod,
govori Bog vaš.
Govorite srcu Jeruzalema,
podvikujte mu
da mu se ropstvo dokonča,
da mu je krivnja okajana,
jer iz Gospodnje ruke primi
dvostruko za sve grijehе svoje.
Glas viče:
»Pripravite put Gospodnji u pustinji,
poravnite u stepi
stazu Bogu našem.
Svaka dolina nek se povisi,
svaka gora i brežuljak neka se spusti;
što je krivudavo, neka se izravna,
što je hrapavo, neka se izgladi!
Objavit će se tada slava Gospodnja
i svako će je tijelo vidjeti,
jer Gospodnja su usta govorila.«

Na visoku se uspni goru,
blagovjesnice sionska!
Podigni snažno svoj glas,
blagovjesnice jeruzalemska!
Podigni ga, ne boj se,
reci judejskim gradovima:
»Evo Boga vašega!«
Gle, Gospodin Bog dolazi u moći,
mišicom svojom vlada!
Gle, naplata njegova s njime
i nagrada njegova pred njim!
Kao pastir pase stado svoje,
rukama ga svojim sakuplja,
jaganjce nosi u naručju,
a dojlicama otpočinut daje.

Riječ Gospodnja

U sužanjstvu u Babiloniji djelovao je Ezekiel kao prorok sužanjstva u prvim decenijama. Ovaj prorok, kojega bibličari nazivaju drugim Izaijom, dobio je poziv u vrijeme uspona perzijskog vladara Kira, oko godine 546. pr. Kr. u kojem je po Božjem nadahnuću vidio budućeg Pomazanika koji će srušiti babilonsku tiraniju i porobljenim narodima dopustiti da se vrate u domovinu.

Prorok treba tješiti narod Božji. U izrazu "Govori ! Bog vaš..." je formula saveza: Bog se ni u sužanjstvu nije odrekao svoga naroda, vodi o njemu brigu. Prorok ima tješiti narod da mu je ropstvo okončano te da Bog gorčinu sužanjstva prima kao zadovoljštinu za grijehе naroda i pojedinaca. Prorok, nadalje, treba najavljivati da će Babilonci praviti kroz sirsku pustinju put za povratak Izraelaca. Babilonski su vladari tražili od porobljenih naroda da grade ceste za prolaz babilonske armije. Prorok sada vidi obrat: oni koji su četrdesetak godina prije toga prisilili Izraelce da im grade ceste kroz neprohodne krajeve, uskoro će morati graditi cestu za povratak Izraelaca.

Prebrodivši krizu za vrijeme koje se pitao, ima li smisla prihvatiti poziv proroka tješitelja, drugi Izaija sam počinje vjerovati u spasenje koje Bog najavljuje. Unaprijed se prenosi u vrijeme povratka u Jeruzalem koji je na gori i zove sveti grad da bude "blagovjesnica sionska" - navjestiteljica radosti. Jeruzalem je u hebrejskom ženskog roda pa je metafora na izvornom jeziku razumljiva i lijepa. Jeruzalem treba vikati da Bog dolazi, da je kao pastir koji u rukama nosi janjad a dojlicama daje otpočinut. Na dugu putu prva klonu janjad i dojlice. O njima Bog vodi posebnu brigu. Prorok u to vjeruje i to naviješta kao utjehu. Ova prorokova propovijed neka nam bude poticaj na vjerničko tješjenje. Biti vjernik znači opažati tuđu nevolju i znati tješiti - pojedince i grupe.

Otpjevni psalam: Ps 85, 9ab-14

Pokaži nam, Gospodine, milosrđe svoje i daj nam svoje spasenje

Da poslušam što mi to Gospodin govori:

Gospodin obećava mir narodu svomu, vjernima svojim.
Zaista, blizu je njegovo spasenje onima koji ga se boje
i slava će njegova prebivati u zemlji našoj.

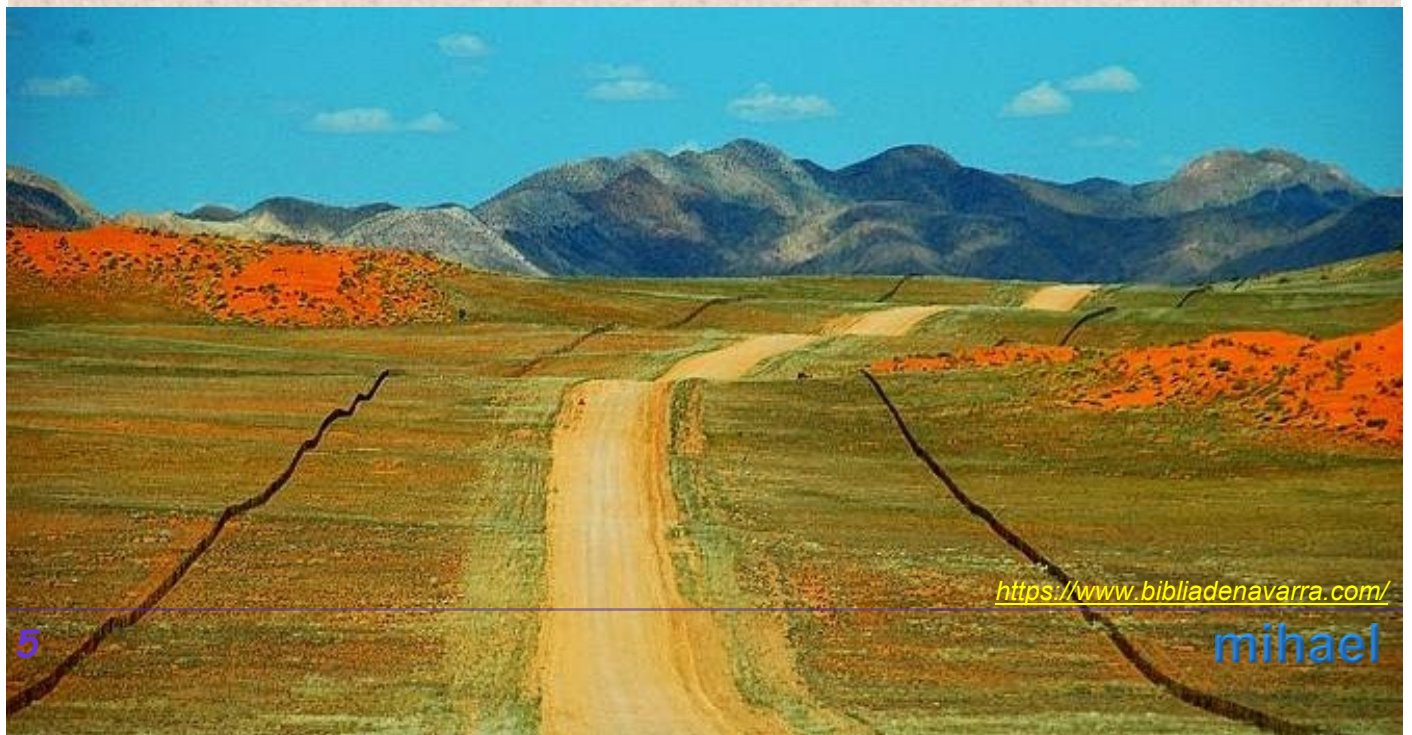
Ljubav će se i vjernost sastati,
pravda i mir zagrliti.

Vjernost će nicat iz zemlje,
pravda će gledat s nebesa.

I Gospodin će dati sreću,
i zemlja naša urod svoj.
Pravda će stupati pred njim,
a mir tragom stopa njegovih.

Ne zna se kada je nastao ovaj psalam, vjerojatno u vrijeme nastanka knjige koju nazivamo Drugi Izaije iz koje imamo današnje prvo čitanje.

Poput pjesnika čije stihove čitamo u prvom čitanju i psalmist se raduje Božjim zahvatima u ljudskoj u povijesti. Kao i Izaija, pun je nade u budućnost i vjere da će Bog biti uz čovjeka.

Drugo čitanje: 2Pt 3, 8-14

Iščekujemo nova nebesa i zemlju novu.

Čitanje Druge poslanice svetoga Petra apostola

Jedno, ljubljani, ne smetnite s uma: jedan je dan kod Gospodina kao tisuću godina, a tisuću godina kao jedan dan. Ne kasni Gospodin ispuniti obećanje, kako ga neki sporim smatraju, nego je strpljiv prema vama jer neće da tko propadne, nego hoće da svi prispiju k obraćenju. Kao tat će doći dan Gospodnji u koji će nebesa s trijeskom uminuti, počela se, užarena, raspasti, a zemlja i djela na njoj razotkriti. Kad se sve tako ima raspasti, kako li treba da se svi vi ističete u svetu življenju i pobožnosti iščekujući i pospješujući dolazak dana Božjega u koji će se nebesa, zapaljena, raspasti i počela, užarena, rasataliti. Ta po obećanju njegovu iščekujemo nova nebesa i zemlju novu, gdje pravednost prebiva. Zato, ljubljani, dok to iščekujete, uznastojte da mu budete neokaljani i besprijeckorni, u miru.

Riječ Gospodnja

Ovaj odlomak donosi niz poticaja za vjernički život u svjetlu odgođene paruzije ili Isusova drugog dolaska. Iz prethodne grade u ovoj poslanici vidi se da su neki ljudi među povijesnim naslovcima širili uvjerenje kako paruzije neće ni biti zato što se "uskrsnuće" već dogodilo u krštenju i zato što je materijalni svijet nepromjenjiv.

Zato sveti pisac podsjeća da je kod Boga jedan dan kao tisuću godina i tisuću godina kao jedan dan. U svjetlu starozavjetnih tekstova u Ps 90, 4 i Post 2, 17 ovo znači da Bog odgađa svoj sud nad grešnim ljudima kako bi im dao priliku za pokajanje. Čovjek ne može svojim stvorenjskim mjerilima izmjeriti Božje služenje vremenom. To sveti pisac tumači u slijedećem retku: odgoda paruzije nije Božje zakašnjenje u ispunjenju obećanja nego znak strpljivosti i ponuda obraćenja. Najava raspada svemira je sastavni dio apokaliptičke književne vrste. Time se izražava sudjelovanje prirode u Božjem spasotvornom ili sudačkom pohodu među ljude. Kraj prirode i ljudske povijesti trebaju biti poticaj vjernicima na "sveto življenje i pobožnost". Da bismo na Božjem sudu dobro prošli, trebamo živjeti u svijesti podložnosti Bogu i ovisnosti o Bogu kroz sve dane svoga zemaljskog proputovanja.

Sveti pisac najavljuje novo nebo i novu zemlju, kako su predskazali proroci u SZ (usp. Iz 65, 17; 66, 22) i neki pisci u NZ (Mt 19, 28; Otk 21, 1). Zato možemo govoriti o svršetku jednog svijeta i početku novog, o preobrazbi postojećeg a ne o totalnom uništenju.

Dok očekujemo Dan Gospodnji, nastojmo svome Bogu biti "neokaljani i besprijeckorni, u miru". "Neokaljanost i besprijeckornost" u SZ su svojstva žrtve koju čovjek izdvaja iz svog imanja i prikazuje Bogu priznajući svoju ovisnost o njemu. U NZ nema životinjskih žrtava, ali postoji žrtveno ili bogoštovno obilježje cijelog vjerničkog života. Vjernik cijelim svojim bićem i djelovanjem treba prihvaćati ovisnost o Bogu i u tom smislu biti neokaljana i besprijeckorna žrtva. To se sve ima odvijati "u miru", što znači u svagdašnjem kontaktiranju s ljudima među kojima živimo. Ovisnost od Boga i bogoštovnost života pokazuje se miroljubivošću u odnosu na ljude.

Evandjelje: Mk 1,1-8

Poravnite staze Gospodnje.

Čitanje svetog Evandjelja po Marku

Početak Evandjelja Isusa Krista Sina Božjega. Pisano je u Izaiji proroku: »Evo šaljem glasnika svoga pred licem tvojim da ti pripravi put. Glas više u pustinji: 'Pripravite put Gospodinu, poravnite mu staze!'«

Tako se pojavi Ivan: krstio je u pustinji i propovijedao krst obraćenja na otpuštenje grijeha. Grnula k njemu sva judejska zemlja i svi Jeruzalemci: primali su od njega krštenje u rijeci Jordanu ispovijedajući svoje grijeha.

Ivan bijaše odjeven u devinu dlaku, s kožnatim pojasom oko bokova; hranio se skakavcima i divljim medom. I propovijedao je: »Nakon mene dolazi jači od mene. Ja nisam dostojan sagnuti se i odriješiti mu remenje na obući. Ja vas krstim vodom, a on će vas krstiti Duhom Svetim.«

Riječ Gospodnja

Izostavljen je uvodni tekst Markova evandjelja: "Početak Evandjelja Isusa Krista Sina Božjega" (r. 1a). To je evandjelje o Isusu, ali i evandjelje koje od Isusa potječe. U takvo cjelovito evandjelje spada i Krstitelj kao posljednji starozavjetni prorok koji krštava vodom u znak pokore i obraćenja te najavljuje Krista kao Jačega koji će krštavati Duhom.

U ono doba postojao je i pokret kumranskih monaha koji su se povlačili u nenastanjen kraj pored Mrtvog mora te gajili vlastitu duhovnost, ali nisu propovijedali drugima koji ne bi bili spremni pridružiti se zajednici. Krstitelj je možda kod ovih monaha završi pripremu, ali se zbog njihove zatvorenosti odlučio za propovijedanje obraćenja svima koji uz svoje redovne obaveze i povlače se k njemu u pustinju na novo prihvaćanje ovisnosti o Bogu.

Ivan propovijeda i dijeli krst obraćenja. To je pokornički obred koji se sastojao od pokornikova silaska u rijeku Jordan i priznavanja vlastite grešnosti, a Krstitelj je pri tome pratio pokornika u znak da Bog prihvaća njegovo kajanje i spremnost na promjenu vlastitog života. Marko napominje Krstiteljevu pokorničku odjeću i isposničku hranu. Slično se nosio i hranio prorok Ilija.

U svojoj najavi Jačega Krstitelj ističe:

- Jači uskoro i sigurno dolazi;*
- Krstitelj mu nije dostojan odriješiti remenje na sandalama, što je posao roba ;*
- Pokornički krst vodom samo je slika skorog krštavanja Duhom koje počinje s nastupom Jačega.*

Pri ovome je značajno vrijeme: Ivan je krštavao vodom, Jači će krštavati Duhom. Ivanovo doba je završeno, počinje doba Mesije koji djeluje snagom Duha a kao Uskrsli šalje Duha svojim sljedbenicima.

Krstitelj djeluje u pustinji, sam uronjen u spasenje što ga Bog nudi. On poziva ljude da se izdvoje iz svagdanjih veza i obaveza pa urone u ovisnost o Bogu. Tako svjesnije doživljavaju spasenje koje Bog nudi i spremaju se na nove Božje zahvate u osobnom životu i životu zajednice kojoj pripadaju.

Početak početka

Sa svakim danom nešto svršava, sa svakim novim jutrom nešto novo dolazi, započinje. Nama je to teško definirati, ali to je svakodnevno životno iskustvo. I gotovo svakoga dana smo suočeni s toliko razočaranja, osobnih, zajedničkih, jer nam se želje ne ispunjavaju, jer su ciljevi nedostižni, a prema svršetku hodimo. I skupno i osobno. Naprijed moramo, osuđeni smo na neprestani rast i u proizvodnji, i u potrošnji. Sanjali smo ili još uvijek sanjamo o predivnom novom svijetu, o besklasnom društvu, planiramo društvo blagostanja, zdravlja, napretka o kome krasnozborne mediji, reklame, cjelokupna promidžba.

Živimo u procesu neprestanoga: imati više, htjeti više, morati ići pod svaku cijenu naprijed. Trpimo stoga od stresa, u trajnoj smo brizi za sebe i svoju budućnost, u strahu da moramo odstupiti svoje mjesto i prepustiti pozornicu mlađima ili sposobnijima. Borba svih protiv svijeta vlada posvuda. Zavist truje međuodnose. Srčane kljenuti, slomovi živaca, depresije, samoubojstva, bijeg u drogu, alkohol, svakodnevna su pojava. Postali smo svi žrtve svojih neumjerenih prohtjeva. Neprestance raste potrošnja smirujućih sredstava, a istodobno nam reklama nudi

sredstva koja pospješuju našu vitalnost, aktivnost, radnu sposobnost. Pitamo se, gdje je prava mjera svemu tome.

U takvu duhovnom vakuumu doživljavaju procvat kojekakvi novi mesije. Ima ih na sve strane, u svakom obliku, svake boje. Od najmračnijih, okultnih, crnomagijskih, satanističkih, do krajnje religijskih izfanatiziranih. Svi prizivlju novi obrat, novu epohu, novo doba, New-Age. Čekaju nešto novo, ili nekoga novoga na pozornici. Ponajmanje Boga povijesti. Možda nekakva Godota (u smislu pisca agnostika Samuela Becketta), ali ni taj nikako da se pojavi. Tako ljudi prerastaju u statične likove, promatrače. Na kraju se pitamo: Pa je li to smisao i ispunjenje života, je li to sreća o kojoj su nam toliki toliki desetljeća punili uši? Očekivanoga i obećavanoga nikako na obzorju, ni života a ni povijesti.

Mi u Crkvi znamo što čekamo i koga čekamo, iščekujemo. I tko je Očekivani. Koji je došao i koji će doći. Samo što se na početku 21. stoljeća premještamo u poziciju jednoga novog početka o kojemu se neprestance govori: Nalazimo se u vremenu novog Adventa koji će prerasti u novo tisućljeće. U znaku Isusa Krista. To nas upravo sili svrnuti pogled na početke Radosnog navještaja. Jer započeti ne može nikako drukčije nego je onda započelo, prije dvije tisuće godina. To nam može uvelike pomoći da danas pripravimo put Gospodinu koji dolazi.

Ivan je shvatio što je i tko je on. Njegovo nije navijestiti nikakav novi mesijanski nauk, nikakvo novo spasenje. Njegovo je samo urpijeti prstom i svojim životom se usmjeriti prema onome koji dolazi. Ne ja, nego On. On dolazi krštavati Duhom Svetim i ognjem.

Ivan zna: Moje je biti cijelim bićem u službi dolazećega. Zanesen je posvema Bogom, i Bog je sadržaj njegova života. Cjelokupni Ivanov život je prstokaz prema Isusu Kristu. Njegov je život jedno veliko svjedočanstvo i svjedočenje, a ujedno i poziv na obraćenje. Ne samo riječima nego svojim primjerom. On postaje velikim upitnikom suvremenicima, i onda ali i danas

Vjernička egzistencija, naime, mora biti upitna. Mora postavljati pred ljude znak pitanja, mora izazivati na razmišljanje te poticati na obraćenje, na promjenu životnih stavova. Ivan je pokrenuo mase jer bijaše svjedok i jer je ono što je propovijedao životom pokazivao. Nije zastirao svojom pojavom, nego je otkrivao. Nije bacao sjenu, nego svjetlo. Nije krivotvorio, iskrivljivao, nego stavljao na pravo mjesto, u pravi odnos prema Bogu i dolazećem Mesiji. Živio je svoje poslanje, zanesen, potresen, oduševljen jer Bog bijaše sadržaj njegova života i njegovo žarište.

Ivan je živio iz osobne jezgrenice koja za njega bijaše Bog i samo Bog. On mu je bio sve i zato je živio obraćeničkim životom, životom obraćenja. Posvemašnjom okrenutošću prema Bogu. Sve je svoje (u) središio u Bogu, ne u sebi. Promatrao je i

prelazio sve kroz Božu prizmu, iz Božje perspektive, s Božjih zrenika.

Predugo su nas učili i poučavali kako je naša prava sloboda što dalje od Boga, koji prema njihovu naukovanju kao da Bog navodno sputava, zarobljuje, osiromašuje. Vrijeme u kome živimo, vrijeme ratova i pandemije koja nas je zadesila, uče nas upravo suprotnome. Naša je šansa u povratu k Bogu, u obraćenju. Jer Bog je ljubav koja prašta. Onaj tko istinski ljubi, ne zarobljuje, nego oslobađa. Svjedoci smo svi što nam je donio rat u svojim tragičnim posljedicama, koje još osjećamo. Vodio se u ime ideja koje se protive čovjeku i njegovu oslobođenju. Ljudi su još uvijek ostali zatočnici ideja nacionalizma, mita o vlastitoj veličini, vlastitom mesijanizmu, i zbog toga brišu s lica zemlje toliko povijesnih znamenja.

Predugo su nam govorili kako je taj Bog naš konkurent, onaj koji nas otuđuje od nas samih. Zapravo je on jedina istinska sloboda. O njoj je govorio Ivan, nastavio govoriti Isus, a živjeli su toliki svetcu. Na nama je to izreći današnjem svijetu, proročkim glasom, a još više svojim životom upravo u pokršćanskoj, postmodernoj epohi i eri koja treba i očekuje ponovni dolazak Isusa Krista na pozornicu ovog svijeta. Mnogi su nas vodili i zavodili i ništa dobra nisu donijeli. Zato je jedini spas osobni i zajednički u obratu prema Bogu koji nam dolazi u Isusu Kristu.

Za Boga nema bespuća

Predstavljajući Ivana Krstitelja kao Isusova preteču, evanđelist Marko se prisjeća proroka Izaije i nalazi da je Ivanov nastup označio ispunjenje onoga što je stoljećima prije Isusove pojave u Božje ime najavio taj veliki židovski prorok: «Pripravite put Gospodinu, poravnite mu staze!» (Mk 1,3). S tom riječi Marko ima dvostruku namjeru: prvo, želi Isusa prikazati kao od Boga obećanog i od naroda očekivanog donositelja spasenja; drugo, riječ Božja dana po proroku, koja se povratkom naroda iz babilonskog sužanjstva već jednom u povijesti ispunila, ne prestaje time i dalje biti Božje obećanje koje teži k još većem ispunjenju. Ona svjedoči o Bogu koji se ne prestaje brinuti o svom narodu i koji je uvijek drukčiji i veći od predodžbe koju taj narod ima o njemu: Deus semper maior.

Zato je dobro pobliže se upoznati s tom proročkom riječi koja tako divno povezuje Izaiju, Ivana i Isusa, a to znači vrijeme obećanja i vrijeme ispunjenja. U trenutku kad narod stenje pod težinom ropstva u Babilonu i kad na nov način promišlja svoju

prošlost, tražeći odgovor, zašto ga je Bog tako strogo kaznio, po proroku Izaiji dolazi riječ puna ganutljive Božje samilosti: «Tješite, tješite moj narod, govori Bog vaš, Govorite srcu Jeruzalema, vičite mu da mu se ropstvo okonča, da mu je krivnja okajana...Glas viče: 'Pripravite put Gospodnji u pustinji, poravnite u stepi stazu Bogu našem!» (Iz 40,1-3). Prorok želi poručiti narodu: ne samo da je prestala Božja srdžba prema narodu, nego će ga Bog sam kroz pustinju ponovo odvesti u obećanu zemlju. U tu svrhu on je, kako znademo, potaknuo srce poganskog kralja Kira koji je pustio narod da se vrati i tako posredno i sam sudjelovao u ispunjenju Božjeg obećanja, što već najavljuje da će Bog u budućnosti djelovati i s poganskim narodima.

Dvije vrste pustinje

Marko je svjestan da Izaijino i Ivanovo vrijeme dijele duga stoljeća, on također znade da ni Ivan koji propovijeda na obali Jordana kao ni narod okupljen oko njega nemaju ništa zajedničko s pustinjom, pa ipak za njega je Izaijina riječ i dalje nova i aktualna. Dok je Izaija nekoć mislio na

<https://deon.pl/>

stvarnu pustinju kroz koju je narod morao proći na povratku iz Babilona u svoj zavičaj, u Ivana je pustinja postala metaforom, snažnom slikom za stanje naroda koji je, iako je fizički već odavno ponovo u svom zavičaju, svojim stvarnim životom daleko od Boga. Zato je u Ivanovoj propovijedi obećanje povratka zamijenjeno pozivom na obraćenje. A taj poziv ostaje radosna vijest, jer Ivan jamči Božje oproštenje svima koji taj poziv prihvate, umjesto suda koji inače svojim grijesima zaslužuju.

Pustinja je takvo mjesto gdje čovjek ima samo dvije mogućnosti: ili će propasti prepušten sam sebi ili će sresti Boga i po njemu doživjeti spasenje. Biblija govori o iskustvu Božje blizine koju su brojni velikani izabranog naroda tamo imali, od Abrahama, preko Mojsija, Ilije, do Ivana Krstitelja. On je, osjetivši Božji poziv, ostavio sve, i očinski dom i mogućnost osnivanja vlastite obitelji i povukao se u pustinju da u samoći čuje što Bog želi od njega. Tamo nije mogao naučiti ni govorničku vještinu, ni završiti visoke škole, ali je mogao naučiti Božju mudrost kroz šutnju, post i molitvu.

Nikakvo čudo da, nakon vremena provedena u pustinji, uvjerljivost Ivanovoj propovijedi daje i sama njegova pojava.

Svojim isposničkim izgledom i s pokorničkom odjećom na tijelu, Ivan se sav pretvorio u živi glas koji nikog ne ostavlja ravnodušnim. Ali posebnu snagu uvjerljivosti daje najava većeg od njega: «Nakon mene dolazi jači od mene. Ja nisam dostojan sagnuti se i odriješiti mu remenje na obući. Ja vas krstim vodom, a on će vas krstiti Duhom Svetim» (Mk 1,7-8). Možda ni Ivan sam u tom času nije znao točno reći po čemu će taj drugi biti «jači od njega». Možda je računao da će Isus proglašiti strogi sud Božji nad grješnicima i biti izvršitelj tog suda, a Isus nastupa kao navjestitelj Radosne vijesti spasenja. Dakle, ljudski rečeno, Ivan se prevario u očekivanju.

Ima jedan trenutak u životu tog velikog proroka koji govori tome u prilog. Kad ga je Herod već bacio u tamnicu, a Isus ima sve više uspjeha kod ljudi, on šalje svoje učenike da ga pitaju, je li on doista taj koga je on najavio kao «jačega» ili treba drugog čekati. Znamo da Isus nije odgovorio s da ili ne, nego je samo upozorio na dobročinstva koja Bog po njemu čini na ljudima kao i na činjenicu da se Radosna vijest naviješta svima. Ponovo vidimo kako je Bog u svom djelovanju uvijek nepredvidiv i kako je i veliki Ivan imao svoje ljudske granice.

Bogu dati priliku

Ali upravo tu mi, današnji slušatelji Ivanove propovijedi, možemo naći upozorenje i pouku za nas. Zar i mi katkad ne stavljamo granice Božjem djelovanju i ne čudimo se kako on to postupa? Zar se mnogi kršćani ne pitaju: zašto Bog ne uništi tolike grješnike i svoje mrzitelje, a zaboravljaju da smo svi samo grješnici, veći ili manji, i da svi živimo od Božje dobrote i njegova milosrđa i da Bog samo tako i danas dolazi ljudima u susret, očekujući da mu oni koji se zovu njegovim vjernicima upravo takvim životom trajno priprave put k drugima.

Već više od dva stoljeća u svijetu se propovijeda borba protiv Boga kako bi čovjek bio posve slobodan i mogao ostvariti svoje dostojanstvo, ne podlažući se nikomu. Rezultati takve borbe danas su porazni. Čovjek ne samo da je postao ovisnikom o onom što ga je trebalo osloboditi i usrećiti, nego sam ljudski život nije nikad bio na nižoj cijeni. Čovjek bez Boga spreman je drugog čovjeka koristiti kao puko sredstvo za svoje, često sumnjive, ciljeve i interes. Zato je krajnje vrijeme da današnji čovjek Ivanov poziv na obraćenje čuje na nov način: obratite se Bogu koji je čovjekov najbolji prijatelj i koji jedini može jamčiti njegovu slobodu i dostojanstvo!

Suvremeni čovjek može s ponosom pokazati na tolika postignuća i na silni materijalni napredak, ali se mora postidjeti svoga, često vrlo velikog, duhovnog siromaštva. Zato i danas svijet može spasiti samo onaj «tko krsti Duhom Svetim». Obnova svijeta, na koju se misli kad se govori o potrebi nove evangelizacije, moguća je samo snagom Duha koji će očistiti ljudska srca, nadahnjivati misli mira i povezivati sve ljude u ljubavi. Civilizacija ljubavi o kojoj Sveti Otac često govori i za koju se zalaže nije stvar neke budućnosti, makar i jako bliske, već je to i potreba i mogućnost sadašnjeg trenutka. Neka barem za nas koji svjesno proživljavamo Došašće i budno idemo u susret onom koji dolazi to postane adventska stvarnost našeg sadašnjeg života.

Mali vjeronaučni leksikon

Nikola Modruški

Nikola Modruški (Nikola Kotoranin, Nikola iz Maijina, lat. Nicolaus Machinensis, Nicolaus Modrussiensis), hrvatski crkveni dostojanstvenik, diplomat i pisac (Grbalj kraj Kotora, oko 1427. - Rim, prije 29. V. 1480.). Školovao se u Veneciji, gdje je stekao doktorat iz filozofije i teologije.

Od 1457., potpomognut vjerojatno od knezova Frankapana, obnašao je čast senjskoga biskupa. God. 1459. kao predvodnik hrvatskog poslanstva odigrao je značajnu ulogu na crkvenom saboru u Mantovi. Već sljedeće godine boravio je na dvoru bosanskog kralja Stjepana Tomaša kao papinski poslanik. God. 1461. bio je izabran za biskupa novoosnovane Modruške biskupije, gdje se našao u žarištu sukoba između Frankapana i knezova Krbavskih. Iskazao se u papinskim diplomatskim misijama kod Matije Korvina i Stjepana Tomaševića, te je sudjelovao u pripremama za obranu od Osmanlija. Nazočio je padu Bosanskoga Kraljevstva (1463), za što je u svojim spisima optužio bosanske krstjane. Nakon pada Bosne otišao je u Italiju i više se, iz nepoznatih razloga, nije vratio u svoju biskupiju. U Italiji je obavljao različite službe u Papinskoj Državi; sudjelovao je u pomorskim bitkama na Jadranu (kao zapovjednik papinske flote) i u Maloj Aziji. Nakon 1478. služio je kao guverner Spoleta, sudjelovao u diplomatskim misijama te u borbama protiv Firence. Bio je plodan pisac, promicatelj glagoljice i prijatelj mnogih humanista svojega doba. Njegov tiskani govor održan u Rimu 1474. prva je poznata inkunabula hrvatskog autora, a od njegovih rukopisa poznati su: *Dijalog o sreći smrtnika* (Dialogus de mortalium felicitate, oko 1464), *O naslovima i autorima Psalama* (De titulis et auctoribus Psalmorum, oko 1465), *O utjesi* (De consolatione, oko 1466), *O gotskim ratovima* (De bellis Gothorum, oko 1474), *O poniznosti* (De humilitate) i *Obrana crkvene slobode* (Defensio ecclesiasticae libertatis, 1479).

Pokopan je u crkvi Santa Maria del Popolo u Rimu.

:

Blažene Drinske mučenice

15. prosinca

Drinske mučenice su blaženice, časne sestre Družbe kćeri Božje ljubavi, ubijene od strane četnika na današnji dan, 15. prosinca 1941., na obali rijeke Drine kod Goražda.

Časne sestre, Kćeri Božje ljubavi, došle su u Sarajevo 1882. na poziv nadbiskupa Josipa Stadlera. Poslala ih je utemeljiteljica reda, službenica Božja Franziska Lechner.

Otvorile su 1911. na Palama kod Sarajeva samostan Marijin dom. Vodile su osnovnu školu i pomagale svima, bez obzira na vjeru i narodnost. Zahvaljujući nesebičnosti i ljubavi ovih sestara, Marijin dom na Palama je bio nadaleko poznat, a mještani i stanovnici okolnih sela zvali su ga „gostinjcem siromaha“. Malo koji dan je prošao, a da netko od susjeda nije pokucao na njihova vrata s nekom molbom, najčešće tražeći malo soli, brašna ili petroleja, a često i pomoć u liječenju bolesnika. Kad su seljaci s Romanije išli u Sarajevo na sajam, redovito bi svraćali sestrama da se osvježe i nahrane. Najstariju sestru Berchmanu spontano su zvali svojom „majkom“. Štićenici obližnjeg državnog Dječjeg doma

svaki dan su s nestrpljenjem iščekivali kruh iz kuhinje sestre Bernardete. Sestrama iz Zavoda svetog Josipa iz Sarajeva Marijin dom je bio najdraže odmaralište, a njihovim đacima najomiljenije izletišta. Ljeti bi često za stolom u samostanskom dvorištu znalo blagovati i do 70 osoba. Brojnim izletnicima je ovaj samostan bio prava duhovna oaza.

Ratne godine 1941, u samostanu na Palama nalazile su se:

predstojnica, časna sestra Jula (Kata) Ivanišević, Hrvatica, rođena 25. XI. 1893. u Godinjaku kod Starog Petrovog Sela,

časna sestra Berchmana (Karoline Anna) Leidenix, Austrijanka, rođena 28. XI. 1865. u Enzersdorfu (Donja Austrija),

časna sestra Krizina (Josipa) Bojanc, Slovenka, rođena 14. V. 1885. u Zbureu kod Šmarjeških Toplica,

časna sestra Antonija (Josipa) Fabjan, Slovenka, rođena 23. I. 1907. u Malom Lipju kod Žužemberka i

časna sestra Bernadeta (Terezija) Banja, Hrvatica mađarskog podrijetla, rođena 18. VI. 1912. u Velikom Grđevcu.

Časne sestre su njegovale bolesnike, pekale kruh za djecu državnog Dječjeg doma, svesrdno pomagale siromasima i prosjacima.

<https://www.nedjelja.ba/>

Četnici su 11. prosinca 1941. opkolili Marijin dom, opljačkali ga i odveli u zarobljeništvo sve redovnice. Vodili su ih po hladnoći i snijegu, bez tople odjeće, uz prijetnje i vrijeđanje, do Carevih voda i Sjetline. Tamo je najstarija među njima, časna sestra Berchmana, shrvana od puta zaostala, a ubijena je 23. prosinca 1941. u Sjetlini. Ostale četiri časne sestre odvedene su do Goražda, kamo su stigle 15. prosinca 1941. Smještene su u zgradu vojarnje, na drugom katu. Vojarnom je tada zapovijedao major Jezdimir Dangić. Pijani četnici noću su provalili u sobe, u kojima su se nalazile časne sestre i nasrnuli na njih. Sestre su tada jedna za drugom iskočile kroz prozor uz povike „Isuse, spasi nas!“ Nakon toga su ih četnici u dvorištu izboli noževima i sutradan bacili u rijeku Drinu. Tih dana u Drinu je bačeno oko 8 000 ljudi. Prvi je te zločine opisao slovenski svećenik Franc Ksaver Meško, koji se tih dana također nalazio na Palama, a kasnije su zabilježeni u mnogim zapisima i knjigama, od kojih se posebno ističe djela „*Drinske mučenice*“ svećenika don Ante Bakovića i „*Zavjet krvlju potpisan*“ časne sestre Slavice Buljan.

Drinske mučenice su simboli svih nevinih žrtava pakla rata, koji gazi sve vrijednosti

gazi i ponižava svaku svetinju. Imale su snage oduprijeti se nasrtajima zvjerskog u čovjeku i pod cijenu života pokazati da postoje vrijednosti koje se ni u kakvim okolnostima ne mogu pogaziti i svetinje kojih se ni pod prijetnjom smrti ne možeš odreći.

Papa Benedikt XVI. potpisao je 14. siječnja 2011. dekret o mučeništvu Drinskih mučenica, a 1. svibnja 2011. dekret o njihovoj beatifikaciji.

Svečana beatifikacija Drinskih mučenica održana je 24. rujna 2011. u Sarajevu, u Olimpijskoj dvorani Zetra. Beatifikaciju je predvodio papinski izaslanik i pročelnik kongregacije za proglašenje svetaca, salezijanac, kardinal Angelo Amato. U svečanosti je sudjelovalo dvadesetak tisuća vjernika iz Bosne i Hercegovine, Hrvatske, Slovenije, Austrije, Mađarske i mnogih drugih zemalja, pjevao je zbor od 1200 pjevača, a u koncelebraciji misnog slavlja sudjelovalo je tristotinjak svećenika, tridesetak biskupa te oba hrvatska kardinala, vrhbosanski nadbiskup Vinko Puljić i zagrebački nadbiskup Josip Bozanić.

<https://www.velecasnisudac.com>

NAŠI POKOJNI

PERA ŠNJARIĆ,

PU ličko - senjska, Čanak, 10. prosinca 1991.

DAMIR BABUK,

PU virovitičko - podravska, Pakrac, 11. prosinca 1991.

SLAVKO JAGARINAC,

PU virovitičko - podravska, Pakrac, 11. prosinca 1991.

ZLATKO KLIČEK,

PU bjelovarsko - bilogorska, Prekopakra, 11. prosinca 1991.

PETAR RANOGAJEC,

PU bjelovarsko - bilogorska, Velika Barna, 11. prosinca 1991.

DAMIR SALOPEK,

PU virovitičko - podravska, Pakrac, 11. prosinca 1991.

DARKO STRUGAR,

PU virovitičko - podravska, Pakrac, 11. prosinca 1991.

DAMIR AUGUSTINOVIĆ,

PU brodsko - posavska, Suicid, 12. prosinca 1991.

ŽELJKO RAF,

PU sisačko - moslavačka, Gračanica, 12. prosinca 1991.

MILAN MRLA,

PU ličko - senjska, Čanak, 12. prosinca 1991.

DAMIR ŠOŠA,

PU zadarska, Kruševo, 12. prosinca 1991.

JUSUF ZULIĆ,

PU istarska, Moščenica, 14. prosinca 1991.

STJEPAN OREČIĆ,

PU zagrebačka, Donja Kupčina, 15. prosinca 1991.

ALEN BRUKETA,

PU zadarska, Zemunik, 16. prosinca 1992.

DRAGAN ŽUNIĆ,

PU zadarska, Velebit, 16. prosinca 1992.

POČIVALI U MIRU